

Baiadera de Minkus, din nou pe scena ONB

(Grigore Constantinescu – 10 mai 2017)

Baletul se înscrie în seria creațiilor scenice cu ființe supranaturale de felul nimfelor, silfidelor, ondinelor, umbrelor, prilej de a crea personaje „abstracte” simbolizând feminitatea ideală.

Tradiția baletului rus a fost continuată, cu „Baiadera”, propunând amprenta coregrafiei lui Marius Petipa, ce a rămas deosebit de puternică. Firește, „Baiadera” are propria evoluție și pe scena bucureșteană, marcată în 5 martie 1995 de spectacolul lui Valerii Kovtun care preluase cu fidelitate coregrafia originală a reprezentației din 4 februarie 1877, la Teatrul Mariinski din St. Petersburg. Versiunea bucureșteană este continuată în 15 mai 2005, sub adaptarea coregrafică a lui Mihai Babușka, după Petipa, păstrând decorurile și costumele originale semnate de plasticiana Adriana Urmuzescu, în condițiile înnoirii distribuției. Spectacolul de sâmbătă seara, conform programului de sală, indică treisprezece debuturi episodice, proiectate în doar câteva repetiții generale, nu scutite de graba realizării proiectului recent, al stagiunii actuale.

Pentru public, a fost o elitară lecție de coregrafie clasică, cu elemente de tehnică tradițională și estetică, de tipologie romantică, primind o reacție spontană a spectatorilor, receptivi prin aplauzele menite a sublinia fiecare performanță a interpreților principali și dansurilor de ansamblu. În rolul titular, imaginea Baiaderei a oferit în Nikia o sensibilă redare de sentiment din partea Mihaelei Soare, evident marcată în treptata implicare ascendentă, până la apogeul final, al destinului eroinei. În rolul lui Solor, Robert Enache a fost un partener capabil a-i răspunde printr-o comportare spectaculoasă tehnic, expresivă ca afect. Rivala Nikiei, prințesa Gamzatti – Akane Ikii –, a captat atenția privitorilor prin preocuparea execuției coregrafice, justificându-și succesul pe scenă. Trecem oarecum cu vederea numeroasele dansuri, ample, de grup și solo, cu redări ce caută să respecte așteptările montării tradiționale, argumentate prin demonstrații de virtuozitate de către Valentin Stoica – „Idolul” și Ionuț Diniță – „Fachirul”.

De remarcat sonoritatea și ritmica orchestrei, conduse cu acribie de Iurie Florea, în spiritul muzicii pitoresc-expresive orientalo-romantice a lui Ludwig Minkus.

Păstrăm în memorie generoasele aplauze, subliniate la final prin scandări potrivite unei cvasi-premiere, din partea celor care au venit să vadă „Baiadera”, mulțumiți că reîntâlnirea cu baletul clasic are mereu șanse de succes.